

Prvi glavni urednik »Zbora občanov« je bil Stane Koman, za njim pa so se zvrstili še France Šušteršič, Miran Blaha in Joško Pirnar. Zaposlili smo jih, da nam zapišejo nekaj spominov na svoje urednikovanje pri »Zboru občanov« in na dogodke, o katerih je naš časopis poročal.

STANE KOMAN:

»Najprej je bil Zbor volilcev«

»Takrat, pred 20. leti, so bili zbori volilcev najpomembnejša politična institucija upravljanja občine. Vse družbenopolitične sile, zlasti pa SZDL, so se močno trudile, da bi o vseh pomembnejših zadevah odločali na zborih volilcev in zato smo jih sklicevali tudi po štirikrat na leto.

Toda kaj kmalu je bilo čutiti, da zadeve, ki so bile pomembne za celotno občino in Ljubljano, katere del smo bili, niso volilce tako zanimale kot krajevna problematika njihovih stanovanjskih skupnosti, kot so se takrat imenovala današnje krajevne skupnosti. Krajevni odbori SZDL so začeli izdajati tudi svoja glasila in tako je krajevna problematika prišla še bolj do izraza.

Na občinskem odboru SZDL je zato prišlo do obravnave vprašanja širšega in pravočasnega obveščanja volilcev o vseh zadevah, zlasti pa občinskih. Spominjam se, da sem takrat predlagal izdajanje občinskega časopisa, ki bi izšel pred vsakim sklicom zborov volilcev in ko je bil predlog sprejet, je časopis tudi dobil naslov »Zbor volilcev«.

Kljub dobrim namenom pa prva številka »Zbora volilcev« ni izšla pred zbori volilcev,

temveč po njih, in sicer po zborih, na katerih so volilci obravnavali in sprejemali občinski petletni plač (1961–1965), občinski ljudski odbor pa je moral dati odgovore na številne želje in predloge volilcev.

»Zbor volilcev«, glasilo občinskega odbora SZDL je potem izhajal vedno pogosteje in ker je bilo zborov volilcev vse manj, pa ne zaradi »občinskega časopisa«, je postal nepogrešljiv obveščevalec in informator občanov o delu občinskih in krajevnih organov in družbenopolitičnih organizacij ter društev in njihovih občinskih zvez.

Tedaj sem bil predsednik občinskega ljudskega odbora, iz prejšnje službe v Ljudski mifici pa sem imel nekaj izkušenj o izdajanju glasila. Za seboj sem imel tudi Tanjugov enoletni tečaj v Beogradu in zato sem moral, to pa sem tudi storil z veseljem, sprejeti delo odgovornega urednika »Zbora volilcev«. Spominjam se, da mi je pri tem veliko pomagal Ljubo Brezigar, ki je bil tajnik občine do združitve Bežigrada s Črnučami, levji delež pa je nosil odgovorni in tehnični urednik Ivan Štih, ki je tedaj menda delal pri Delavski univerzi Ljubljana Bežigrad.

FRANCE ŠUŠTERŠIČ:

»Včasih smo bili tudi živčni«

»Z našim občinskim glasilom sem se začel ukvarjati kot odgovorni urednik leta 1962. Takrat se je list imenoval »Zbor volilcev«. Glede na naš družbenopolitični razvoj v samoupravni smeri je občinska skupščina kmalu zatem dala listu novo ime: »Zbor občanov«.

»Zbor občanov«, ki mu je smelo utrl pot njegov prvi odgovorni urednik in takratni predsednik občine Stane Koman, je tedaj ubiral še začetniške korake.

Začetniške poteze so bile še vedno očitne tudi v naši tedanji občinski upravi in njenem vnetem prizadevanju za prilagoditev novim zahtevam in perspektivam.

To je bil čas, ko je bilo na mestu sedanjih modernih stanovanjskih sosesk in industrijskih con še golo polje z redkimi, večidel pred vojno zgrajenimi hišami in prav tako redkimi novimi gradnjami, med katere so pozimi večkrat zašli divji zajci in jerebice. To je bil čas, ko so občani na svojih zborih živčno kritizirali pomanjkljivo trgovsko omrežje (kje so bili takrat še marketi), slabe (makadamske) ceste in ulice, neustrezno prometno povezavo z mestom, pomanjkljivo zdravstveno službo, ki je vedrila v tesnih stanovanjskih

prostorih v Lavričevi ulici, itd.

Spričo takšnega stanja smo bili seveda tudi pri »Zboru občanov« nekolikanj živčni, ko smo obravnavali napake in pomanjkljivosti. Toda vsej tej živčnosti je botrovala želja, da bi napake čimprej odpravili in da bi občina napredovala s hitrejšim korakom zlasti na področju materialnega standarda prebivalcev. Med drugim smo se vneto zavzemali za okrepitev servisne dejavnosti krajevnih (sprva stanovanjskih) skupnosti, ki pa v kasnejšem obdobju žal ni ostala zvesta svojemu startnemu slovesu.

Zbor občanov je takrat posloval še v skornjih razmerah, brez lastnih uredniških prostorov ter brez redakcijskega in administrativnega osebja. Sistematično razvitega dopisniškega omrežja še nismo imeli, večina dopisov je prihajala iz vrst članov občinske uprave. Pri urejanju pa sta mi pomagala zlasti novinarja Dela Niko Lapajne in Bogo Sajovic.

Spomladi 1963 me je huda bolezen primorala, da sem se poslovil od »Zbora občanov« (kakor tudi od drugih občinskih funkcij). Več mesecev sem bil v bolniškem stanju in tudi še potem dolgo rekonvalescent. Medtem so urejanje lista prevzeli drugi.

Že od nekdaj smo se za Bežigradom ukvarjali tudi z mestnim potniškim prometom. Sprva smo se vozili s trolejbusi in ko je prvič zapeljal s številko 6 leta 1964 na Črnuče, je bil za tamkajšnje prebivalce to pomemben dogodek. »Zbor občanov« je poročal tudi o tem, razvoj mestnega potniškega prometa pa smo spremljali tudi kasneje.